

řejné, takže se staly článkem v organizaci veřejné správy. Pojem veřejného fondu vyžaduje tudíž především, aby tu byla podstata majetková, z jejíhož výtěžku a příjmů se hradí určité úkoly veřejné správy. Že Státní nakladatelství tvoří zvláštní majetkovou podstatu, o tom nelze pochybovati již podle toho, co bylo v tomto směru oběma stranami souhlasně předneseno. Žalobce sám přiznal, že Státní nakladatelství podléhá doзору ministerstva školství a národní osvěty, a že také jmenování jeho úředníků se děje za účasti správy státní. Z tohoto názoru vycházely i oba nižší soudy a odvolací soud uvedl dále výslovně, že stát dozíral na hospodaření Státního nakladatelství, že kontroloval, zda se zachovávají podmínky, za nichž bylo založeno, že zkoumal výrobní kalkulace a schvaloval prodejní ceny. Z toho plyne, že Státní nakladatelství jest podrobeno správě orgánů veřejné moci, neboť vrchní dozor ministerstva školství a národní osvěty jakožto státního ústředního úřadu správního jest pokládati také za součást správy orgánů veřejné moci a nesejde na tom, že vnitřní správa Státního nakladatelství byla jinak svěřena jeho zvláštnímu ředitelství. Nižší soudy, vycházejíce z mylného nazírání na podstatu věci po stránce právní, nezkoumaly náležitě otázku, zda Státní nakladatelství lze pokládati za veřejný fond ve smyslu § 4 a) zákona č. 462/19 sb. z. a n., a neučinily potřebných skutkových zjištění zejména o tom, jaký účel Státní nakladatelství sleduje, jaké úkoly plní a jak jest za tím účelem organizováno, aby mohlo býti ve smyslu zásad shora vyložených posouzeno, zda Státní nakladatelství jest určeno k tomu, aby bylo hospodářským podkladem pro plnění některých úkolů veřejné správy školské a osvětové, a zda se stalo — hledíc k plnění těchto úkolů — článkem v organizaci veřejné školské a osvětové správy. Soudy ty omezily se jen na všeobecné rčení, že nejde o veřejný fond, který by měl plniti úkoly správní, ale tento svůj názor nijak po skutkové stránce neopodstatnily, ač bylo i v odvolání žalovaným uplatňováno, že Státní nakladatelství slouží ministerstvu školství a národní osvěty k dosažení určitých cílů osvětové a školské správy, že jest pro tuto svou funkci článkem v organizaci školské správy a že mu proto nelze upíráti povahu veřejného fondu. Dovolací soud nemůže za tohoto stavu věci rozhodnouti ve věci samé a nezbyvá, než podle § 35 odst. 2 zák. č. 131/31 sb. z. a n. zrušiti rozsudek odvolacího soudu a vrátiti mu věc, aby o ní v naznačeném směru dále jednal a znovu rozhodl.

Čís. 14720.

Exekuce zajišťovací (§ 370 ex. ř.).

Navrhuje-li se na základě nepravoplatného rozsudku jak proti veřejné obchodní společnosti, tak i proti jejím společníkům exekuce zajišťovací též proti osobně ručícím společníkům, jest zpravidla osvědčiti nebezpečí podle § 370 ex. ř. též co do těchto společníků.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1935, R I 1076/35.)

P r v ý s o u d povolil na základě nepravoplatného rozsudku vymáhajícím věřitelům, kteří osvědčili nebezpečí dobytnosti pohledávky u po-

vinné veřejné společnosti, zajišťovací exekuci jak proti veřejné společnosti, tak i proti jejím veřejným společníkům. Rekursní soud zamítl exekuční návrh čelící proti veřejným společníkům v podstatě proto, že u nich nebezpečí ohrožení dobytosti pohledávky nebylo osvědčeno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V projednávaném případě jde o otázku, zdali k povolení zajišťovací exekuce podle § 370 ex. ř. proti osobně ručícím společníkům veřejné obchodní společnosti na základě nepravoplatného rozsudku civilního soudu, vynesenoho jak proti veřejné obchodní společnosti, tak i proti společníkům stačí osvědčiti, že dobytost peněžité pohledávky soudně přirčené jest ohrožena u společnosti, zdali tudíž osvědčení tohoto nebezpečí u společnosti nahrazuje zároveň osvědčení nebezpečí ohledně osobně ručících společníků, anebo zdali nutno také ohledně každého společníka zvláště osvědčiti, že dobytost pohledávky je také u něho podle § 370 ex. ř. ohrožena. Jak nejvyšší soud zejména v rozh. čís. 5411 sb. n. s. blíže doličil, jsou veřejná obchodní společnost a její společníci různými hospodářskými jednotkami; jmění společnosti nutno rozlišovati od jmění společníků, ale třebaže společníci ručí za všechny závazky společnosti rukou společnou a nerozdílnou celým svým jměním (čl. 112 obch. zák.) a lze podle exekučního titulu vydobytého proti společnosti za jistých předpokladů povolit exekuci i přímo na jmění jednotlivých společníků osobně ručících (§ 11 ex. ř.), jest přece myslitelné, že jmění osobně ručícího společníka převyšuje veškeré dluhy společnosti a je dosahu věřitelovu snadno přístupné, takže nedobytnost pohledávky u společnosti ještě nemusí znamenati i její nedobytnost u společníků. Exekuce proti společníku je samostatnou exekucí, odlišnou od exekuce proti společnosti. Nutno proto trvati na tom, aby nebezpečí také ohledně společníků bylo osvědčeno, pokud nebylo již v exekučním řízení proti společnosti osvědčeno, že dobytost u ní jest ohrožena buď vůbec anebo alespoň částečně také pro poměry společníků. Vymáhající strana tvrdila sice v projednávaném případě, že proti veřejné společnosti a proti jejím společníkům je značný počet exekucí v běhu, ale osvědčila tuto okolnost pouze, pokud šlo o veřejnou obchodní společnost, kdežto proti společníkům samým pouze dvě exekuce pro menší částky byly vedeny. Tyto dvě exekuce ovšem ještě neopodstatňují závěr, že dobytost pohledávky u společníků osobně ručících jest ohrožena, jak to požaduje ustanovení § 371 ex. ř. Exekuční návrh nebyl také opřen o způsob, jakým povinní vedli spor, ani o zvláštní povahu pohledávek, které proti společnosti musily býti vymáhány, a nelze proto k dotýcným vývodům dovolacího rekursu ani k jeho povšechným úvahám o volném uvážení soudu a o všeobecných nynějších hospodářských poměrech přihlížeti.

Čís. 14721.

K výkladu § 26 čís. 11 zákona na ochranu nájemníků čís. 62/34 Sb. z. a n.